

maa jo det meste i saa Henseende overlades til Eksterrettens Skøn i det enkelte Tilfælde. Det, som Vædringsforslaget gaar ud paa, er saaledes først og fremmest dette, at sætte et Maksimum for den Sikkerhed, der kan forlanges, og der har man ment, at 20,000 Kr., der saa vidt vides er den højeste Sikkerhed, en Statsembedsmand stiller for de ham betroede Opbejerser, her maatte være Maksimum, saa at der ikke kunde være Tale om at forlange mere af Eksekutor. Dernæst har man antet det for rigtigt at udtale, at Sikkerheden ikke behøver at være reel, at den ogsaa kan være af anden Bestaaffenhed, altsaa f. Eks. personlig Sikkerhed, Kaution, ligesom man ogsaa har ment, at det kunde være i sin Orden at udtale, at der ved dens Størrelse ikke skal tages Hensyn til dem, der udtryffeligt have frasøgt Sikkerhedsstillelse, saa at den Sikkerhed, der stilles, ikke tjener dem til Sikkerhed, der udtryffeligt have frasøgt Sikkerhedsstillelsen, men kun de andre. Endelig er der tilføjet en Bestemmelse om, at Sikkerheden kan løsgebives, naar det for Eksterretten godtgøres, at baade de i Boet interesserede ere fuldstændigt, og at der er betalt det, som det offentlige har at forlange. Det er en Bestemmelse, som maatte strengt taget ikke behøvedes, da den vel følger af sig selv, men som det dog under ingen Omstændigheder kan staa at optage. — Om Vædringsforslaget Nr. 12 gælder for saa vidt noget lignende, som man ogsaa derom kan sige, at det maatte ikke behøvedes, men det kan ikke staa, at det bliver udtryffeligt sagt, at den, som har faaet Fuldbeholdelse, eller som har faaet Sikkerhed for, at han vil saa Fuldbeholdelse til den Tid, han har Krav derpaa, ikke er stemmeberettiget ved Svørgsmaalet om Sikkerhedsstillelsen. — Vædringsforslaget Nr. 13 vil være en nødvendig Konsekvens af, at Vædringsforslaget Nr. 10 bliver vedtaget; det maa altsaa staa og falde med det, ligesom det ogsaa hænger sammen med Vædringsforslag Nr. 2. Vædringsforslaget Nr. 14 til § 6 er noget nyt, men det er noget meget udfyldigt; det gaar nemlig ud paa at bemyndige Justitsministeriet til at antage en Revisor, en Mand til at gennemgaa de afsluttede Eksekutorbehandlinger uden for Kjøbenhavn, ligesom der er en Mand, der har dette særlige Hverv for Kjøbenhavns Bekomvende. Uden al Tvivl er der uden for Kjøbenhavn ikke flere, men maatte maere færre Eksekutorboer end i Kjøbenhavn, saa der kan næppe være Tvivl om, at een Mand meget vel vil kunne overkomme dette Arbejde. Ved saaledes at henlægge det til en særlig dertil valgt Revisor vil der kunne naas for-

uden det, at der følges ensartede Grundsaetninger over hele Landet, tillige vistnok en mere nøjagtig Gennemgaaen af Boet, en mere paalidelig Revision. Thi saaledes som Forholdet er nu, hvor denne Revision foregaar paa Amtskontorerne, kan man jo, da det er Forretninger, der kun fremkomme sporadisk, ikke forlange, at der paa ethvert Kontor skal være en Mand, der er særlig øvet i disse Forretninger. Man mener saaledes, at en mere nøjagtig Gennemgaaelse af disse Boer bl. a. ogsaa skulde have til Følge, at det offentlige med større Præcision fik de Afgifter, som tilkom det, saaledes at denne Foranstaltning, som jo vil komme til at koste lidt, maatte i Virkeligheden betaler sig godt for Statskassen. — Vædringsforslag Nr. 15 er ligeledes noget nyt og gaar egentlig kun ud paa at udfylde et Hul, om man vil kalde det saa, i den bestaaende Ret, idet der nemlig vel findes i Skifteloven Bestemmelser om en vis Tid, inden hvilken den, der vil anse over en Skiftebehandling, skal gøre det, det være sig den afsluttende Skiftebehandling eller en Afgørelse, der er truffet under Behandlingen, saaledes altsaa, at Afdgangen til at klage er lukket, naar den Tid er gaaet; men noget lignende mangler med Hensyn til Eksekutorboer, og det er naturligvis en stor Ulempe, at der skulde kunne klages over disse Boer uden nogen som helst Begrænsning i Tid. Paa den anden Side kan det vist næppe gaa an at sige, at Skiftelovens Bestemmelser ligefrem kunne overføres paa dette Forhold, thi Skiftelovens Bestemmelser ere jo Begrænsning af Appel, det er altsaa dels en Paaantefrist og dels en Frist, inden hvilken der ikke kan faas Oprejsningsbevilling; det kan ikke ligefrem anvendes paa Eksekutorboer, eftersom Eksekutors Behandling af Boet ikke er nogen Retshandling og som Følge deraf ikke er Genstand for Appel, og derfor er det, naar man vil opnaa, at der saaledes bliver en bestemt Grænse, vistnok nødvendigt at saa en Bestemmelse derom, og det er det, som nærværende Vædringsforslag gaar ud paa. — Til disse Bemærkninger skal jeg paa dette Stadium indskrænke mig.

Det. Hansen: Det høje Ting vil se, at der er opnaaet fuldstændig Enighed i Udvalget med Hensyn til Betænkningen og Vædringerne. Da der ved første Behandling baade fra min Side og fra anden Side blev udtalt en hel Del Betænkneligheder og Indvendinger imod Lovens, finder jeg dog Anledning til lige over for den ærede Ordfører at fremhæve, at de Vædringer, vi foreslaa, dog virkelig have noget større Betydning,